

IV 1
Rapnel

RIDDAË SVEN.

RIDDAR SVEN

SAGA BERÄTTAD PÅ VERS

AF

JAC. AHRENBERG.

HELSINGFORS.

Aftryck från „Finsk Tidskrift“, Decemberhäftet 1887.

Helsingfors

Simelii arfvingars boktryckeri aktiebolag,

1887.

Företal.

Denna saga hörde författaren första gången berättas af en italiensk student i Pavia. Sedermera har jag erfarit att den, i en eller annan form, återfinnes hos de flesta romaniska folkslag. H. Heine refererar den i korthet i sina „Elementargeister und Dämonen“ och antager att sagan är af spansk ursprung. Han har funnit den i Del Rios bok „Om trolldom“. För öfrigt återfinnes den i Kornmans bok „Mons Veneris.“ Motivet har i den moderna literaturen behandlats både på vers och prosa af Eichendorff, Alexis och senast af Anstey. Jag har med flit undvikit att, innan sagan nedskrefs, taga del af dessa sistnämnda arbeten. För öfrigt har jag med författarens rätt behandlat motivet fullkomligt fritt, och icke hållit mig till någon bestämd version. I de två mellersta verserna af sång IV sid. 17 ingå reminiscenser ur en gammal, fransk chante fable „Aucassin och Nicolett“.

Författaren.

I

En jublande vårdag sprider
Sitt solljus på Arnas våg,
På skimrande floden skrider
Af drakar ett gyllene tåg.
Gref Pazzis lustiga gäster
Du skämta och glamma hör,
Till dans och landtliga fester
All Florens ungdom han för.

Från stadens qvalmiga gränder,
Från gatornas buller och dam,
Bland mandeldoftande stränder
Det lysande tåg drar fram.
Den mjeltsjuka lutan ljuder
Och lärkan höres i sky,
Den ena till drömmar bjuder,
Den andra till fröjder som gry.

Och flodens skimrande spegel
Fördubblar färgernas prakt,
Hos purpurskimrande segel
Och grefvens guldsmidda vakt.
Och gyllne pokaler fyllas
Och tömmas gång uppå gång,
Och kvinnornas skönhet hyllas
I skämt i saga och sång.

Den skönsta tärnan bland alla,
Girolamos dotter det var,
Med mörka lockar som svalla,
Och ögon som stjernornas par.
Hvar yngling i Florens brunnit
För henne och biktat sitt kval,
Men ingen ännu har vunnit
Den rosen i blommornas dal.

Vid hennes fötter der sitter
En yngling med lutan i hand,
Han ser på vågornas glitter,
Förstulet på henne i bland.
Att högt ifrån norden han stammar
Det visar hans guldgula hår.
Der borta der Hekla flammar
Hans hem bland fjellarna står.

Så sitta de begge unga
Försjunkna i vårens prakt;
På dem som skämta och sjunga
De knappast tyckas ge akt.
Väl låtsas på böljan de skåda
Och följa dess lek, dess hast,
Dock ofta, och blott som af våda,
De byta ett ögonkast.

När Florens tinnar försvinna
I fjerran skiftande blått,
De gyllne drakarna hinna
Gref Pazzis praktfulla slott.
Men förrän de målet hunnit,
Ren friden de unga flytt,
Ty kärleken dem omspunnit
Fast icke ett ord de bytt

II

Uti ett slott i herrlig stil
Med vida öppna hallar,
På blomster rikt och vattensprång
Inom de gröna vallar,
Ej bygda för att väcka skräck,
Ej för att ovän hota,
Nej för att inom grönklädd mur
Blott glada vänner mot ta':

Här grefven gaf en präktig fest
För alla sina vänner.
Och bågare med eldigt vin
Der buros kring af svenner.
Och höfviskt skämt och muntert glam
Bland glada gäster hördes.
Och fjerran kring musik och sång
På vindens vingar fördes.

„Sjung riddar Sven sjung nordens son!“
— Nu värden vänligt beder —
„Om helga landet, om ert hem,
Hvad helst som lyster Eder.“ —
„Väl har jag“ svarar riddaren „glömt
Att spel med sång förena.
De händer som ha svärdet fört
Ej längre äro lena;

Dock söker jag i fjerran ej
 Hvad här vi kunna finna.
 Det bästa ämnet för en sång
 Är Florens skönsta kvinna.
 Gif harpan hit, och än en gång
 Jag löser sångens vingar.
 Den sången blir min svanesång,
 Om den ej hjertan tvingar.

Han harpan tar, han strängar den,
 Men svårt det är att spela.
 Ej strängen ljuder såsom förr,
 Här måste något fela.
 En gyllne ring, som blixtrar skön
 Och ses hans finger pryda,
 Den hindrar konstförfaren hand
 Att öfvat öra lyda.

Af kärlekens gudinna står
 En bild invid hans sida
 I bländhvit marmor, hög och skön,
 Med drag så ljufva, blida.
 Han ringen från sitt finger drar;
 På hennes han den träder
 Och pröfvar åter strängars lek
 Och hvarje hjerta glöder.

• Der står han nu, en nordens son
 Med lockar gyllne, ljusa.
 Hans varma sång och ljufva röst
 De unga tärnor tjusa.
 Och Giralamos dotter rörd
 Nu smälter hän i tårar,
 Betvingad af den ljufva sång
 Som hennes hjerta dårar.

När sången slutat, tystnad rår
 Bland Pazzis gäster alla.
 Men plötsligt bryts den, och nu höres
 En storm af bifall skalla;
 Och Giovanna tar en krans
 Att skaldens hjessa kröna.
 Han faller på sitt knä och ömt
 Han ser i ögon sköna.

Den blicken var en ljungeld lik
 Den tände hennes hjerta,
 Det unga hjerta som ej än
 Känt kärleks fröjd och smärta.
 När dagen flytt de hand i hand
 I tysta drömmar vandra,
 Och svärja tro och lofva att
 Ej skiljas från hvarandra

Så slutade då grefvens fest,
 Till Florens ingen vände,
 Ty stadens port var alltid stängd
 Sen dagen gått till ände.
 Snart tyst det blir i grefvens slott,
 Och ljufva drömmar sväfva
 På månens strålar sakta in
 Att sköna bilder väfva.

III

Och riddar Sven han redan sig lagt,
Men sömneu ej kunnat med honom få makt.
Fast midnatts timmen redan är inne,
Vaken han är och glad i sitt sinne.
De ljufva ögon i afton han sett,
De kyssar på läppen än bränna,
Dem kan han rakt icke glömma.
Och vaken om dem vill han drömma.
Nu blickar månen helt varsamt in
Och spelar med silfver strålar.
På bonad valnöt, på gyllne skin
Den luftiga bilder målar.
Det stämmer så vekt hans sinne;
Dock plötsligt klarnar hans minne
„Min ring, min ring, min gyllene ring,
Mitt fäderne arf min skönsta klenod
Jag glömde dig borta på marmor stöd,
Dig måste i natt jag än finna“.
Raskt stiger han upp från sömnlös bädd.
Och ilar till trädgården knappast klädd
Och trefvar sig fram bland oranger och ros
Som dofta i månljus vårnatt.
Nu hinner han bilden, nu ser han sin skatt;
I fjerran ren lyser karbunkeln matt.
Han sakta sig närmar skönhetsgudinnan
Att varsamt taga sin gyllene ring;

O, fasa! då ser han, att marmorkvinnan
Har slutit sin bländhvita hand deromkring.
Och trohetens tecken hon håller så fast,
Som vore guldet å marmorn gjutet.
Med skallrande tänder han ilar i hast
Till slottet af månljus omflutet.
På darrande knän han sjunker i bön
Vid bädden och stammar med skälfvande tunga.

„O öfver allt tillbedda
Guds helga moder du,
Du himmelens rena drottning
Lyss till min suckan nu.

Bevara mig jag beder,
Mot satans arga list,
Mot hedna gudars trolldom
Beskydda mig o krist“.

När bönen var slutad han lägger sig åter,
Och somnar lungt som i moders famn.
I drömmen han skådar sin fäderne bygd
Vid foten af Hekla i granarnas skygd.

IV

Och månens strålar leka
Igenom fönstrets rund
Så darrande och bleka
I vårlig midnatts stund.

Men uti månens skimmer
En dimma fin och skär
Som skum, som silfverglimmer
Ett andeväsen bär.

Det formar sig, en kvinna
Nu syns i månens sken,
Sjelf skönhets gudinna
I marmor hvit och ren.

Hon riddaren nu väcker
Ifrån hans korta blund
Mot honom famnen sträcker
Och kysser ömt hans mund.

Och ifrån läppar bleka
Der ljuder trollsk en sång,
Hvars toner ljufvigt smeka
Och fjettra på en gång.

„Den kärleksdikt du sjungit,
Mitt marmor hjerta rör.
Den har mig helt betvungit
Och dig jag nu tillhör.

Din trohets gyllne gåfva,
Den hör mig ensam till,
Min tro jag vill dig lofva
Blott dig jag älska vill.

Jag kärleksfröjd dig bjuder:
Kom till min gyllne sal!
När harpoklang der ljuder
Vid bräddad festpokal,

Du jordens jämmer glömm
I fröjd ditt lif förgår,
Och lycklig bort du drömm
Din lefnads korta vår.

Men ve om mig du sviker
Allt för en jordisk mö,
Min hämd då icke viker,
Du liksom hon skall dö.“

Då gol i fjerran hanen
Och morgonsol upprann
Och med en suck den ljufva
Den sköna bild försvann.
Som snö för sommarsolen
Den smalt i morgonljus,
Som luftig dimma drifven
På flykt af vindens brus.
Men riddar Svén han stirrar
Med skräck mot nyfödd dag.

Med handen öfver pannan
 Han stryker tag på tag.
 Var det väl dröm? var verkligt,
 Hvad nyss han skådat har!
 Så bäfvande han frågar,
 Men får ej något svar.
 Då ser han på sitt finger
 En ring så underbar.
 Då kan han icke tveka,
 Då mins han hur det var
 Den sång i går han sjungit,
 Den ring, som bort han gett.
 Ej något tvifvel mera
 Att Venus sjelf han sett,
 Och hennes gåfva bär han,
 Det trolska silfver band,
 Som skimrar och som blinkar
 Der på hans starka hand.
 Och bäfvande han väcker
 Båd riddare och sven,
 Förtäljer hvad han skådat
 I månens silfversken.
 Han ringen åt dem visar,
 Besvär dem följa med.
 Att se på marmorstoden
 De gå i parken ned;
 Men när de bilden hinna,
 Då är den som den var;
 Ej något spår de finna
 Af ringen mera kvar.

När sol rann upp i öster,
 Då riddarn sorgsen går
 Till Giovannas fönster

Och uppå harpan slår.
 Sin afskeds sång han kväder
 Allt för sin mö så vän.
 Han måste fjerran fara
 Till Rom han drager hän.

Giovanna ljufva tärna,
 Sköna blomma, himlastjerna!
 Giovanna du är fager
 Som en purprad morgondager.
 Ljufva tankar, ljufva nöjen,
 Ljufva känslor, ljufva löjen,
 Ljufva kyssar du mig gifver,
 Giovanna din jag blifver.

Sköna flicka Giovanna
 Ren som dagen är din panna
 Dina varma ögon klara,
 Dina lockar underbara,
 Dina tänder pärlehvita,
 Ack! från dig jag kan ej slita
 Sjal och sinne! Du mig tjusat,
 Du min hela själ berusat.

Ach mitt hjerta det vill brista
 När jag tänker att den sista
 Gången sången kärligt ljuder,
 Att farväl, farväl jag bjuder.
 Glöm ej, glöm ej vännen kära
 Fastän borta är jag nära.
 Himlens helgon, englars skara
 Skall dig skydda, mig bevara.

Och när han sången slutat,
 Han harpan sönder slår,
 En blodröd ros han bryter
 Ifrån ett törnesnår.
 Till henne han den kastar:
 „Tag denna helsning än
 När du ser rosen blekna
 Då död är riddar Sven“.
 Farväl han henne bjuder
 Och tårfylld blicken är,
 Mot Rom, mot Rom han vandrar
 Till helga fadren der.

V

Som pilgrim sen han drager
 Igenom Umbriens land,
 Så snart det skyntar dager
 Står han med staf i hand.
 På allfars väg han ilar,
 Till Rom, till Rom det bär.
 Om natten knapt han hvilar
 Fast trött till döds han är.

Så kommer han omsider
 Allt till den helga ort.
 När det mot afton lider,
 Han står vid Romas port.
 Han träder in; får höra,
 Att påfven nu som bäst
 Vill låna villigt öra
 Åt hvarje fjärran gäst.

Han sina steg då styrer
 Mot kolisseum hän,
 Der tusende martyrer
 Vid Romas jubelskrän,
 Med bafvan i sitt hjerta,
 Med hopp och helig tro
 Fått sluta livets smärta,
 Och vunnit himlens ro.

I månens sken en messa
 Der sjöngs till själars tröst,
 Och riddar Sven ses pressa
 Sin hand mot kvalfult bröst;
 Han sjunker ödmjukt neder
 Vid påfven Urbans fot,
 Och innerligt han beder
 Om frälsning och gör bot.

För påfven han förtäljer,
 Att Venus han har sett,
 Allt hvad hans hjerta kväljer
 Att han sin ring har gett.
 „O fader du som binder,
 Och du som lösa kan,
 Väj undan trolldomshinder,
 Lös mig från hennes bann“.

Men påfven Urban rister
 Sitt gråa hufvud blott,
 Och klagande utbrister,
 „Hård är min son din lott,
 Ty Venus aldrig lemnar
 Den i sitt våld hon fått,
 På den sig grymt hon hämnar,
 Som henne har förrådt.“

Och helga Urban tager
 Hans pilgrims staf i hand,
 „När denna blomstrar fager
 Uti arenans sand,
 Då kan du räddning finna
 Från hennes trolldoms makt,

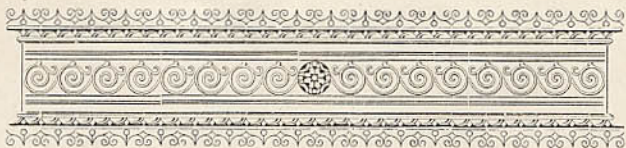
Den frestande gudinna
 Som dig i bojor lagt.“

Förtviflad riddarn böjer
 Sitt hufvud hopplöst ner,
 När han det åter höjer,
 Ett underverk han ser:
 Från pilgrimstafven spira
 Tre liljestänglar fram;
 Och röda rosor sira
 Den torra, nötta stam.

Men påfven ödmjukt säger
 „Jag syndat har förvisst,
 Uppå den makt du äger
 Jag tviflat Herre Krist.
 Dig Herran rädda velat,
 Gå du till någon ann,
 Af tvifvel har jag felat,
 Jag ej dig rädda kan.

En fins som kan besvärja,
 Kan ge dig ro och frid,
 Palumnus kan dig värja
 Vid onda makters strid.
 Gå dit, Guds helga moder
 Beskydda må din stig.
 En helsning till vår broder
 Från Urban för med dig“

VI

Der Tevern mellan klippor fram sig bryter,
Ock störtar fradgande i fall på fall,
Just innan den med Tibern sammanflyter
Att söka Medelhafvets blåa svall;
Der såg man fordom både slott och villa
Och sköna tempel stå i marmor prakt;
Ett fins der än, det helgats åt Sybilla
Det står vid fallets fot liksom på vakt;
Ett annat helgadt vårens gud Vertumnus,
Der bodde nu en gammal munk Palumnus.

Af åttioårigt lif han sextio egnat
Att sörja för sin själ, att göra bot,
Just på den plats han i sin ungdom hägnat,
Här invid vilda kataraktens fot.
Han dyrkades, än mer, han älskades af alla.
Tiaren längesen hans tinning prydt
Om han till påfve låtit blott sig kalla;
Men ödmjuk han all verldslig makt har skytt,
Här lefde han i frid, i skydd af sina pinjer
Och dyrkade sin Gud och skötte sina vignier.

Hit kom vår riddare i aftonstunden
Att söka frihet ifrån trolldoms ok;
Den gamla mötte han i pinjelunden.
Han gick der ensam med sin andakts bok.
Nu riddarn utan omsvep front berättar
För eremiten hvem som honom sändt.
Med bikt och bot han nu sitt hjerta lättar,
Förtäljer allt hvad honom senast händt
Och ber Palumnus honom skydda, råda
Och rädda så hans själ från trolldoms våda.

Tyst lyssnar nu Palumnus till hans klagan,
Med ängslan följer riddaren hans blick.
Djupt tycks han gripen af den sorgsna sagan
Tills han om rosenundret höra fick.
Då klarnar mulen blick och mildt han säger;
„Bland hedna gudar som från Rem ha flytt,
Den största makt bland alla Venus äger,
Och min besvärjelse hon aldrig lydt.
Dock vill jag kampen ännu återtaga
Och segra vi är slut med hennes saga.

Märk väl, lyss på och gör som jag befaller,
Tag hit din underfulla pilgrimsstaf,
Kläd på dig pansar sköld och hjälm med galler;
Träd silfverringen som gudinnan gaf
På pilgrimsstafven, och när himlens stjernor
På fästet tindra, gnistrande i prakt,
Gå då till fallets brant, glöm jordens tärnor
Bed pater noster, tänk på himlens makt
Och frukta ej hvad helst du än får skåda,
Ty eljes gå förlorade vi båda.

Och om hon visar sig, om hon dig kallar,
 Lyss ej uppå den honnungsljufva röst;
 Se ej på ögon sköna, lock som svallar,
 Ränn pilgrimsstafven djupt i hennes bröst.
 Mins om du segrar nu den trolldoms kedja,
 Som bundit har din själ vid mörkrets makt,
 Är bruten då för evigt. Jag vill bedja,
 Att Herrans helgon hålla om dig vakt.
 Stå stark och låt af Venus dig ej fresta
 Det gäller nu din salighet, ditt bästa“.

När så han talat bort Palumnus skrider,
 Sen riddaren han först välsignat har.
 Nu dagen slocknat, ren mot natt det lider,
 Ett rosenskimmer blir i öster kvar.
 Nu slocknar det, ur skogar och ruiner,
 Ur flodens famn ses mörkret stiga då.
 Eldflugor svärma kring likt gnistrande rubiner,
 En smärtfull sång hörs nakna galen slå;
 Men vidt omkring i natten dånar svallet,
 Och Sven han vandrar till sin post vid fallet.

VII

Der vandrar han ensam i natten
 Vid stjernornas tindrande sken
 Och ser hur det blågröna vatten
 Ursinnigt störtar sig ned.
 Uttröttad han sätter sig neder
 Invid en forntida vas,
 På hvilkens marmor sig breder
 Ett fest tåg i lek och i ras —
 Af gudar och bachantinnor
 Satyrer och fauners hop.
 De dragas af pantrar tigrinnor
 Vid glam och vid jubelrop.
 På denna praktfulla urna,
 Förskonad mång hundra år,
 Han ser dem så herrligt skurna
 Som vore de gjorda i går.
 Han korstecknet gör och domnar
 Vid forsens vyssjande fall
 I ljuftig slummer han somnar
 Från oro och äflan all.
 Då ser han i drömmen Giovanna
 Hon vandrar i öde sal.

Han tigger han beder: o stanna.“
 Förgäfves hon hör ej hans tal,
 Men plötsligt hon om sig vänder,
 Och kärligt på honom hon ser,
 En kyss åt honom hon sänder
 „Var stark“ hon hviskande ber.
 Och bilden förbyts till hans kära,
 Hans älskade hem i nord,
 Han tycker sig se det helt nära,
 Som det invid jökeln stod.
 Der ser han vägen i dällden
 Emellan vide och al.
 Han ser den glimmande elden
 Från härden i högtimrad sal.
 Belyst af norrskenets flamma
 I sprängkall midvinter natt
 Står hemmet ännu detsamma
 Som fordom. Men hur det är fatt
 Han kan det ej nalkas, det viker
 Bört, undan, allt längre det förs
 Han ropar, men rösten sviker,
 Ej ljud från hans läppar hörs;
 Af ångest de darra hans leder;
 Han vaknar som från ett rus.
 Men vasen den störtar neder
 Till spilor i stoft och grus.

Då ser han de bilderna skurna
 I bugtiga ytan stå upp.
 De lösas från krossad urna
 Och samlas i strålände grupp.
 Frihets berusade
 Från jorden de fly

Från vasen grusade
 Mot himmelens sky

Det luftiga tåget, det dansar
 I rytmisk i långsam gång
 Och svänger de doftande kransar
 Till gigor, till flöjt och till sång.

Mot natthimlens mörker de skimra
 I färger af osedd prakt,
 Och thyrsus stafvarna glimra
 Och evoë ljuder med makt.

Men riddaren ser och han bäfvar,
 Den sköna den ohöljda kropp
 Af skönhets gudinnan som sväfvar
 Befriad ur spilorerna opp.

„O följ mig“, hon hviskande bjuder.
 Hon sträcker sin bländhvita hand.
 Förföriskt den sången ljuder,
 Kom till de odödligas land.

Med pulsar brinnande
 På henne han ser,
 Och seger vinnande
 Mot riddaren ler.

Och tjust han lyssnar, och tjust han lyder
 Och sträcker ut ren sin starka hand.
 Då ser han ringen, som henne pryder,
 Då mins han allt, sitt trolldoms band,
 Hur han var fångslad allt intill grafven;
 Mins Giovanna sin väna mö.

Ursinnig griper han pilgrims stafven,
 Vade retro! du måste dö.
 Ej mer har tvekar, ej mer han röres,
 Han måttar slaget, han stöter till.
 Ett jämmer skri uti natten höres;
 „Ve dig Palumnus“: så blir allt still.

Och som ett stjernskott i natt försvinner
 Den sköna bilden förbleknar bort.
 Dess färger mattas dess glans förrinner,
 Dess glimmer blef såsom gnistans kort.
 Då tänds med samma bland stjernors hvimmel
 Ett nytt, ett flammande himla ljus.
 Se Venusstjernen från nattlig himmel
 Nu strålar ned öfver jordens grus.
 Vid första gryning af nyfödd dager,
 Då lärkan stämmer sin morgon psalm,
 När daggen glindrar i gräset fager
 Ej än berörd af Siroccos kvalm,
 Då vandrar riddarn till hyddan neder,
 Der han har lemnat Palumnus kvar,
 Men han förgäfves vid dörren beder
 Att blifva insläpt, han får ej svar.
 Förskräckt på bräcklig dörr han stöter.
 Den öppnas genast; in stiger han.
 Han ned sig böjer, och nu han möter
 En syn, som aldrig han glömma kan.
 Hans hjertas pulsslåg den synen hämmar;
 Der låg den gamle på golfvet död,
 Med Brustna blickar, med stela lemmar
 På marken flyter hans hjertblod röd.
 Det Brustna ögat han sakta lycker,
 På knä för döden sig böjer sen,
 Sin hand på stelnade hjertat trycker,

Eu ring han känner inunder den.
 Af häpnad slagen han den betraktar,
 Det är hans egen, hans gyllne skatt,
 Som var försvunnen allt sen den dagen
 På marmor fingret han ringen satt.
 Och fast hans hjerta af glädje svälde
 Att åter vara från Venus fri,
 Han likväl sörjde och tårar fälde,
 Att segern skulle så dyrköpt bli.

Död var Palumnus, och grafvens hvila
 Sven reder honom med egen hand.
 Der Tiberns böljor mot hafvet ila
 Der slumrar han invid flodens strand.
 Cypresser skugga den tysta kullen,
 Och rosor dofta på munkens graf.
 Ty han har stuckit i svarta mullen
 Sin blomsterbärande pilgrims staf.

VIII

Fri var han, fri från Venus välde,
Och gladt han kastar pilgrims kåpan af.
Mot Florens sina steg han stälde,
Sen sitt farväl han sagt Palumni graf.
Af lefnads glädje åter hjertat svälde;
Stolt red han fram med luta och med glaf
Sen fattig ödmjuk emot Rom han dragit
Sin trubadur drägt nu han återtagit.

I dagar tre han ridit mellan vignier
Igenom städer öfver hed och slätt;
Han ser framför sig bergens sköna linier
Mot afton himlen som en silhuett.
Han stannar för att rasta under pinjer,
Tre sköna träd af väldig jätte ätt,
Der nere i en dal, i luftig dimma
Syns kampanilen, domen, Florens glimma.

Men tätt invid af Caprifolium fransad
Han såg en marmor villa underskön
Uti en trädgård, som med kärlek ansad
Gaf åt sin vårdare dess mödas lön.
Ty praktfullt villan var af rosor kransad,
Mjukt bäddad in som i en mantel grön.
Än längre bort ses rika fält i vågor
Och längst i vester aftonsol i lågor.

En vandrare nu går förbi, han frågar
Hvems denna undersköna villa är;
Ock om i parken in man träda vågar,
Att släcka törsten i fontanan der.
När vandrarns svar han hör hans hjerta lågar,
Ty Girolamos villan vara lär.
Han måste in, dit in, han kan ej stanna
Skall här han återfinna sin Giovanna?

Snart smyger han sig in och uppför gången
Han tar sin mandolin och strängar den,
Och innerligt och vekt han sjunger sången,
Som han har diktat för sitt hjertas vän:

„De blyga blommor sluta
Sin kalk i afton stund,
De trötta axen luta
Sig ned till ljuflig blund.
Och väna vindar komma
Likt blida englar små,
Och vagga ax och blomma
Till ljuflig hvila då.

Och liksom blomstren domnat,
Så hvilar också du.
Och liksom axen somnat,
I frid du hvilar nu.
Och mina sånger smyga
Med vinden upp till dig
Och darrande och blyga
De bedja dröm om mig.“

Nu dörren öppnas sakta till balkongen,
Han henne ser; hon är det skön och ren.
Bland hvita rosor och bland blommig fläder
Nu sakta fälls en silkes stege neder.

* * *

Men jag vill min saga sluta.
Sluta den med samma ord
Som den sköna sången slutar
Om den ädle Aucassin
Och hans väna Nicoletta.
„Sen de lefde åren långa
Uti idel fröjd och lycka
Riddaren sin glädje funnit
Giovanna likaså.“
Här vår saga också slutas
Mera jag ej vet.“

